

смѣтамъ за мой дългъ да дамъ на аваритѣ да разбератъ и да вѣрватъ, че азъ, сжщо и цѣлиятъ български народъ, сме доволни отъ тѣхното владичество и че нѣма защо да ни подозиратъ и да се страхуватъ отъ насъ.

— Добре, вуйчо, но кажи ми: докога смѣташъ да продължавашъ тази игра съ аваритѣ?

— Ще ти кажа, драги мой. Азъ ще ти съобща тайната, която великиятъ жрецъ ми е повѣрилъ: Знамето на свободата ще бжде дигнато отъ тогова, който произлиза отъ хански родъ и се е родилъ въ годината $7 \times 7 +$ годината на заробването. А това знаме ще трѣбва да се издигне въ годината, съставена отъ числото на годината на твоето раждане $+$ числото образувано отъ тия две цифри поставени една до друга ($558 + 77$). Виждашъ, че не е дошло още време. Трѣбва да се почака още малко. Годината 635 иде. Бжди увѣренъ, че думитѣ на великия жрецъ ще се сбжднатъ. Времето работи за тебе. Благоприятнигъ условия наближаватъ. Ето сега научихъ отъ гръцкитѣ търговци, които донесоха пурпуръ на майка ти, че на западъ аварската власть скоро ще падне. Великиятъ императоръ на Византия — Хераклиусъ — се готвѣлъ да нанесе смъртенъ ударъ на аваритѣ. Пъкъ и азъ на времето съобщихъ на императора, че и ние не сме доволни отъ властта на аваритѣ.

Сега Куртъ разбра добре вуйча си. Стана му ясно, защо умниятъ Орханъ се е държалъ угоднически къмъ аваритѣ и че той, не по-малко отъ майка му, се грижи за него. Разбра сжщо, защо вуйчо му съ нетърпение очаква и съ удоволствие се срѣща съ неприятелитѣ на велика Авария, гръцкитѣ търговци. Очевидно, той искаше да узнае отъ тѣхъ, какво има да става за въ бждеще.

*
* * *

Въ 635. год., въ първия день на седемдесетъ и седма година подиръ покоряването на българитѣ, старецътъ Орханъ се пресели въ вѣчността. Куртъ схвана, че това бѣ знамение на небето.

Дългъ се налагаше на Курта да овѣковѣчи паметъта на добрия си вуйчо, съ когото за винаги се раздѣляше. Поканени бѣха най-добритѣ скулптори да му издѣлатъ статуя отъ камъкъ. Стана тържествено народно погребение и поменъ. Бѣха поканени първенци отъ народа, сжщо и първенци-авари. Последнитѣ съ готовность се отзоваха на това тържество, защото считаха Орхана за тѣхенъ вѣренъ служителъ, искаха и Куртъ да бжде такъвъ.